

Łebskie przedsięwzięcie

W lipcowy poranek w Łebie siąpił okropny kapuśniaczek, więc poszedłem z rodziną do czegoś, co reklamowało się jako „Park Jurajski” – nazwa oczywiście ściągnięta z filmu Spielberga. Nie obiecywaaliśmy sobie zbyt wiele, ale co robić w nadmorskim kurorcie, gdy deszcz i zimno. Tymczasem okazało się, że owo przedsięwzięcie jest – moim zdaniem – godne najwyższej pochwały.

Rok temu jeden z miejscowych potentatów finansowych (tak mówią tubylcy – tablica informacyjna podaje trzy nazwiska) uzyskał wsparcie UE, starosty, wojewody itd., a nawet senatora i kupił 20 ha, z czego 70% to kompletne bagno, a reszta to las. Na tym terenie wytyczył 3,5 km ścieżkę, a z powodu wysokich trzciny i innej roślinności wędrującą tą ścieżką nie widzą tych o 50 m dalej. Właściwie nie jest to ścieżka, gdyż bagno jest prawdziwe, więc idzie się cały czas po pomoście. A w bagnie czują plastikowe dinozaury w skali 1:1 i często zniemacka ryczą przeraźliwie na idących.

Zakrawa to na kompletny kicz, ale jest do tego bardzo rzetelny opis mówiący, kiedy dany stwór żył, co jadł, gdzie znaleziono jego szczątki itd. Ponadto w wystylizowanych na prząsność pawilonach jest bardzo zręcznie zaprezentowana historia geologiczno-biologiczna globu z pokazaniem, gdzie były w danym momencie kontynenty, co dominowało w faunie, a co we florze od czasu powstania kuli ziemskiej do dzisiaj. Informacje są wyczerpujące i aktualne. W połowie drogi dinozaury wymierają, pojawia się natomiast człowiek. Spotykamy australopiteka – zaskakująco niepokąźnego, ale sympatycznego – i kolejnych naszych przodków, też przedstawionych 1:1. Widzimy, jak zaczynają mieć coś na kształt gospodarstwa domowego. Szczegółowo opisany jest ich wygląd, tak że każdy, kto spotka na ulicy neandertal-

czyka, będzie wiedział, że to właśnie on. Oglądamy też ich siedliska oraz ich walkę z drapieżnikami (mają np. w klatce z bali tygrysa szablozębego), widzimy, jak na bagnie dobijają tonącego mamuta. Ta historia ludzkości doprowadzona jest do Słowińców, którzy zasiedlali te tereny. Wszystko, co się da, jest udokumentowane oryginalnymi wykopaliskami i starociami antropologicznymi. Następnie wchodzimy w las, gdzie leśnicy zrobili wysokiej klasy tzw. ścieżkę przyrodniczą. Na końcu dwugodzinnej trasy znajduje się zaczątek zoo. Wyraźnie widać strategię właścicieli polegającą na zapraszaniu do współudziału, kogo tylko się da.

Przedsiębiorca uznał, że wiedza zwiększa walory komercyjne organizowanego przez niego parku

Nie ulega wątpliwości, że jest to przedsięwzięcie dochodowe. Podczas zwiedzania można sobie zrobić przerwę na posiłek w jak najbardziej współczesnym stylu. Można w namiotach obejrzeć znane z telewizji filmy dokumentalne. Można przejechać się samochodem Flinstonów albo fotografować się z dinozaurami czy neandertalczykami (nie wolno tylko wspinać się na dinozaury, bo niektóre mają kilka metrów wysokości). Same bilety też kosztują: 0 zł za trzylatka, ale do 25 zł dla jego dziadka.

Skąd mój entuzjazm dla tego przedsięwzięcia? Otóż bierze się on ze spostrzeżenia, że przedsiębiorca uznał, iż wiedza zwiększa walory komercyjne organizowanego przez niego parku.

A, delikatnie mówiąc, nie jest to pogląd powszechny. W czasach triumfującej ikony i audiosfery odwoływanie się nie tylko do oczu i uszu, ale także do rozumu nie jest zjawiskiem częstym.

Tyle wspomnienia z wakacji.

Marek Kordos
profesor Uniwersytetu Warszawskiego
korespondent Rady Upowszechniania Nauki PAN